

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.480 van 12 juni 2017
in de zaak A. 222.333/IX-9080**

In zake: Manal AMRI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Veys
kantoor houdend te 2020 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 225 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW ONDERWIJSINRICHTINGEN ZUSTERS DER
CHRISTELIJKE SCHOLEN VAN VORSELAAR ZUID-
ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean Hendrickx en Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 juni 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing genomen op 25 april 2017 uitgevaardigd door [de] directeur tweede graad van het Sint Jozef Instituut te Kontich, gemeenteplein 8, 2550 Kontich, zoals bevestigd door de beroepscommissie dd. 15 mei 2017”.

De verzoekende partij vordert ook “een dwangsom van 100,00 [euro] per dag vertraging en dit vanaf 6 juni 2017”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 juni 2017, om 11.00 uur.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Thys, die *loco* advocaat Emmanuel Veys verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

3. De verwerende partij betwist in een exceptie dat de bestreden beslissing, een tuchtmaatregel van definitieve uitsluiting van een leerling, te beschouwen is als een administratieve rechtshandeling waarover de Raad van State vermag te oordelen in het kader van een annulatieberoep en, bijgevolg, van een vordering tot schorsing.

Beoordeling

4. De verwerende partij is een vrije onderwijsinstelling, opgericht op privé-initiatief. De betrekking tussen die instelling en haar leerlingen ontstaat door een overeenkomst, zodat in beginsel de rechtsverhouding tussen partijen van contractuele aard is en de geschillen daaromtrent rechten betreffen waarvoor, gelet op artikel 144 van de Grondwet, uitsluitend de gewone rechter bevoegd is.

Weliswaar kunnen instellingen die zijn opgericht door privé-personen, maar die erkend zijn door de federale overheid, de overheid van de gemeenschappen en gewesten, de provincies of gemeenten, en wanneer die instellingen een deel van het openbaar gezag uitoefenen, optreden als administratieve overheden in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, mits hun werking door de overheid wordt bepaald en gecontroleerd en zij beslissingen kunnen nemen die derden binden, meer bepaald door de eigen verplichtingen tegenover anderen eenzijdig te bepalen of door verplichtingen van die anderen eenzijdig vast te stellen. Dergelijke beslissingen kunnen dan het voorwerp zijn van een beroep tot nietigverklaring of een vordering tot schorsing.

5. Aan verzoekster is een maatregel van uitsluiting opgelegd, waaronder naar luid van artikel 123/10, § 1, 2°, van de Codex Secundair Onderwijs moet worden verstaan: het ontnemen van het recht om vanaf een bepaalde datum het geheel van de vorming werkelijk en regelmatig te volgen in de school.

Aan zo een tuchtmaatregel zijn, in beginsel, geen dwingende rechtsgevolgen verbonden voor derden; ze is integendeel louter te begrijpen als behorende tot de regels van de interne organisatie van de onderwijsinstelling.

6. De vaststelling dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van beroepen gericht tegen tuchtmaatregelen in het vrij onderwijs mag vaste rechtspraak heten, getuige bijvoorbeeld de arresten nr. 121.835 van 23 juli 2003, nr. 206.914 van 18 augustus 2010, nr. 213.958 van 17 juni 2011, nr. 215.148

van 14 september 2011, nr. 217.573 van 26 januari 2012, nr. 218.187 van 23 februari 2012, nr. 218.837 van 10 april 2012 en nr. 223.358 van 2 mei 2013.

Wie bijgevolg reden ziet om de Raad van State – en dan nog wel in een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – te kunnen overtuigen af te wijken van zijn vaste rechtspraak, moet zijn argumenten – mede ook gezien het schriftelijk karakter van de procedure – nauwgezet in zijn inleidend verzoekschrift verwoorden. Verzoekster bespreekt daarin evenwel met geen woord de rechtsmacht van de Raad van State.

7. Er dient derhalve in de huidige stand van de procedure te worden geoordeeld dat de verwerende partij de bestreden uitsluitingsbeslissing niet heeft verricht als administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad van State beschikt derhalve op het eerste gezicht niet over de rechtsmacht om kennis te nemen van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en aldus evenmin van de vordering tot het opleggen van een dwangsom.

8. De exceptie vertoont de vereiste ernst opdat ze in de huidige stand van het geding wordt aangenomen en de vordering wordt dienvolgens verworpen.

IV. Kosten

9. De verwerende partij vraagt in haar nota de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 840 euro.

10. Er is evenwel geen aanleiding om haar een hogere rechtsplegingsvergoeding toe te kennen dan het basisbedrag van 700 euro dat is bepaald bij artikel 67, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De vordering gaat immers – vooralsnog – niet gepaard met een beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 juni 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, wnd. voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys